

Сучасна назва населеного пункту село Мажлинець. За переказами, воно, виникло на початку XVIII ст. В 1938 році німецькі колоністи відкапали 130 ґрунта заснування села і приїждю їм з Заходу.

На території сучасного села був суцільний ліс, який носився Дамарським помістям. Спочатку приїхало колонок 25-30 німців. Вони вирубували дерева, прокладали дорогу, як називали самі німці "маж ліка", або "лібка ліка". Від цього і пішла назва села Мажлинець. Німці приїжджали цілі сім'ї, які будували нові поселення. З давніх перших поселенців за переказами були самі німці - колоністи.

Місцевість, де розташоване село лісисто, через яку протікає річка, яка має назву Любська. На відстані 1,5 км. від села розташований ліс, який має назву Дамарський, Сивіський. Збереглася назва паля, яке тримав українцев - Лабанчук.

В мажлинському поселенні в основному займалося землеробством. Земля належала німецьким поміщикам і купцям, серед них були і бірі сім'ї, які мали 1-0,5 морів паля.

Першим поміщиком на території села був Войсак, який мав більше як 100 морів землі. Крім того на території села він мав 4 власних буряків, які віддавав селянам і отримав...

був Моршинів. В його басоріннях було 80-90 моршів поля. Ці паціурки мали по 4-8 наймистів. Також до них наймалися і приєжджали на сезонні роботи люди з навколишніх сіл, з Сиротівки, з Сулятич.

Становище наймистів було дуже важке. Робочий день, як правило тривав 10-12 годин. За свою працю вони одержували мізерну платню, а ще їм доводилося порабити в суд, щоб виплатили гроші. Не було ніякої особистої праці і тяжких безпеч.

Життєві умови наймистів, як в паціурка, так і в куркуля були дуже погані. Але не було місця в хаті не тільки поспати, але і поїсти. Харчування було погане. Також становище було до української війни. В 1920 р. в селі перебувала всього два роти Червоної Армії, яка боролася проти палської Галавиці. За цей час малоземельні селяни одержали землю, худобу. Потім село перейшло у басоріння Галавиці. В село приїшли палські загони, які розправлялися з селянами, котрі брали участь у розсаді паціурецького майна.

Уліці - колонисти на території села перебували до 1939 року. Потім село почали заселяти сім'ї українців. Під час Великої

Вітхезняної війни в село знову повернулася німці і українці були вигнані з села. Німці довго не проживали в селі і виїхали. У літі, 1946 р. село заселили переселенці з Італії, які і зараз є основним населенням села, а також деякі сім'ї переселилися з с. Бучачів та інших населених пунктів, які в своїх селах мали погані умови життя і шукали кращої долі.

На території села німці мали свої костел, який вони самі побудували. Там німці виїхали, цей костел використовувався вірмені переселенці до 1961 р. В 1961 році керівництвом, будівлі параксської церкви цей костел був зафактований і повністю розрушений. На даній час за допомогою керівників церкви і самими вірменським костел реставрували і береться догосподарювання.

Однією з праць керівників села, які перемогли економіку і культуру відсталість, успадковану від старого феодального ладу, була перебудова вірменських катедралів феодалістської влади. Потім довго, щоб відкрити старі феодалістської окупції — розкрити територію села. Ці ділянки було перебудовано знову в каменю німецьким

масово вигнався усіх селян з села, а все
добро залишилось німецьким окупантам.

В серпні, 1944 року село було звільнене
від фашистських окупантів. Нафторке
господарство було повністю зруйноване.
З 100 ферм будиноків залишилось 50,
залишилось тільки господарство.

Спочатку в селі був фариш, а вже в
1959 році став казен. В радській час казен
ліквідовано і утворено селянську спілку
„Нове життя“.